

Kouřová cesta pro konzervativní zahraniční politiku

NI nationalinterest.org/feature/smoke-filled-path-ahead-conservative-foreign-policy-206540

8. června 2023

Washington DC byl 8. června zcela zakryt kouřem ; v důsledku kanadských lesních požárů, ke kterým došlo několik set mil daleko. Situace byla nepříjemně symbolická pro význam zahraniční politiky: něco, co se děje daleko, stále může ovlivnit každodenní životy lidí v oddělené zemi, včetně politických vůdců a osob s rozhodovací pravomocí.

Ale zatemňující efekt kouře byl také symbolem stavu konzervativní zahraniční politiky ve Washingtonu, nejlépe ilustrovaným shodou okolností ve stejnou dobu, kdy se konala desátá zahraniční politická konference *The American Conservative* : poněkud nejasná, i když s viditelným cílem tam. vzdálenost.

Historie časopisu odráží vlastní vývoj amerických konzervativců v posledních několika desetiletích v záležitostech zahraniční politiky: byl založen nespokojenými paleokonzervativci a dalšími, kteří se postavili proti tomu, aby mainstreamové konzervativní hnutí podporovalo válku v Iráku, je dobře známý tím, že soustavně kritizuje současný stav americké zahraniční politiky a souvisejících témat (globalizace, masová imigrace, neokonzervativní intervence atd.), spojila se s populistickým hnutím Donalda Trumpa a je nyní přední publikací – ne-*line*oficiální hlas – americké „nové pravice“. Její výroční konference – za účasti kongresmanů (přijíždějících včas!), zaměstnanců, expertů na zahraniční politiku, novinářů, politických aktivistů a studentů – je tedy bohatou příležitostí změřit stav myšlení o americké politické pravici.

V současnosti je toto myšlení široce kritické vůči současnému přístupu Washingtonu k zahraniční politice, spolu s principy a myšlenkami, které jsou základem tohoto přístupu – univerzálnost liberálních (ne-li progresivních) a demokratických hodnot, přesvědčení, že neliberalismus (v jakékoli míře) je existenční hrozba, *velkorysý* výklad toho, co tvoří národní zájem, stejně *velkorysé* chápání toho, jakými prostředky lze uvedené zájmy prosazovat a tak dále.

Naproti tomu konzervativci Nové pravice se silně přiklánějí k realismu – nebo spíše, jejich hodnoty jsou sympatičtější k těm, které realismus podtrhují. Patří mezi ně: přesvědčení o důležitosti národní suverenity a neintervence do záležitostí cizích zemí (pokud to není nezbytně nutné, konzervativně chápáno); ocenění mocenské politiky a boje mezi státy; obezřetnost a opatrnost, preferující stabilní mezinárodní prostředí před idealistickými, ale potenciálně riskantními snahami prosazujícími liberální hodnoty; silný skepticismus vůči globální správě a mezinárodním institucím; a konzervativní chápání lidské nedokonalosti a naší chybné přirozenosti spolu s hlubokým pochopením jakéhokoli úsilí, které by se snažilo něco takového překonat nebo ignorovat.

Mnohé z toho bylo patrné na základě komentářů různých řečníků. „Pokud si myslíte, že války končí tím, že dobro porazí zlo, nejste realističtí,“ prohlásil senátor Rand Paul (R-KY), jeden z hlavních řečníků konference. Podobně senátor Mike Lee (R-UT) v hlavním projevu uvedl, že se identifikuje jako „ústavní realista“, který vidí „zahraniční politiku především optikou naší ústavy“, včetně toho, že Kongres musí získat zpět svou pravomoc vyhlásit válku. „Lidé, kteří tvoří blob, se hluboce, soustavně mýlili,“ pokračoval a vyzval k zahrnutí alternativních názorů do diskurzu zahraniční politiky.

Tyto názory se promítají do realističtější a zdrženlivější politiky. Vzpomeňte si na válku na Ukrajině. Účastníci této akce vyjádřili sympatie Ukrajincům bojujícím proti ruské invazi, ale nevěří, že by Kyjev měl dostat bílko šek na „boj proti autoritářství“ až do Moskvy. Jaký je americký politický cíl v tomto konfliktu? Do jaké míry jsme ochotni zapojit se do zástupné války s Ruskem? Kdy a jak konflikt skončí? Konzervativci zde poznamenávají, že takové otázky zůstávají v síních moci výrazně nezodpovězené. Lee kritizoval politiku kolem ukrajinské debaty, včetně toho, že „každý, kdo vznesl nesouhlas nebo otázky, je okamžitě označen za Putina obhájce“.

Rovněž téma Číny a její výzvy vystupovalo prominentně. Toto je obzvláště zajímavé téma, vzhledem k tomu, že to byla Trumpova administrativa, kdo zdůraznil čínskou výzvu a donutil washingtonskou zahraniční politiku opustit svůj starý přístup do Pekingu. Zajímavé je, že role jsou nyní poněkud obráceny; podle realistů se neokonzervativci a zahraničněpolitický establishment stávají nebezpečně jestřábími. „Přijetí přístupu studené války ohledně Číny by mělo hrozná následky tady doma,“ varoval Dan Caldwell, nový viceprezident Centra pro obnovu Ameriky. Mezitím Michael Anton, slavný/proslulý (v závislosti na vašich politických sklonech) zaměstnanec Trumpovy administrativy a esejist, poradil, že „pokud se protičínská rétorika bude i nadále soustřeďovat na bezpečnost místo na ekonomiku, skončíme někde opravdu hloupě.“ Senátor Paul byl na toto téma zvláštní a uznal, že pokud „přijdete na

můj výbor republikánů a uslyšíte tlukot bubnů. Jsou to bubny na válku s kýmkoli, ale především na válku s Čínou. Všechno je o válce s Čínou.

Pro realisty a ty, kteří se orientují na realismus, to všechno zní dobře a dobře. Cíl tohoto hnutí je jasný: rozumnější, zdrženlivější a opatrnější zahraniční politika, která staví americké národní zájmy (přísněji definované) na první místo. Problém je však v tom, že jejich ambicím brání dvě velké překážky.

První je, že konzervativní realisté na této události (a dále) sdílejí nešťastnou vlastnost se svými blobovými nepřáteli ve Washingtonu DC: západní centrismus, který je zaslepuje před událostmi odehrávajícími se v zahraničí. Mimo hlavní sféry a důležitá témata – Čína, Rusko, Evropa a věčné války na Blízkém východě – se o tom, co se děje ve zbytku světa, nemluví jen velmi málo nebo vůbec nic. Latinská Amerika je často mimochodem zmiňována buď jako součást otázky masové imigrace, nebo v souvislosti s nutností posílit Monroeovu doktrínu, aby se zabránilo cizímu vměšování na západní polokouli. O Africe se téměř nemluví. Střední a jihovýchodní Asie zůstává nezmiňovaná. Dalo by se namítnout, že je to hloupost nebo že tyto regiony nepředstavují přímou nebo silnou výzvu americkým zájmům jako Rusko a Čína.

Vezměme si například, že v nadcházejícím multipolárním světě, kde Amerika žokeje s Čínou a Ruskem o vliv, nabude Střední Asie mimořádný význam vzhledem ke svým energetickým rezervám, obchodním cestám a rostoucí ekonomické síle. Politika USA vůči regionu bude vyžadovat znalé jednotlivce, kteří rozumí geopolitické dynamice Střední Asie, mluví jedním nebo více relevantními jazyky (ruština, čínština, kazašština, uzbečtina atd.) a dokážou formulovat, proč si region zaslouží více pozornosti. Mají realisté, zejména konzervativci, dostatek kvalifikovaných lidí, aby tyto role plnili? Pokud tak neučiní, pak tato místa standardně zaplní jejich političtí

opONENTI, z nichž někteří mohou velmi dobře prosazovat nerealistické názory nebo uzákonit politiku více orientovanou na kulturu a válku.že konzervativci jsou diametrálně a virulentně proti.

To se shoduje s druhou překážkou, která klame konzervativní realisty: *jak* dosáhnou svých cílů? Ponaučení, které si Nová pravice vzala z Trumpovy administrativy, je, že i když ovládáte prezidentský úřad, politiku nakonec provádí obrovská armáda zaměstnanců, jmenovaných a dalších – personál, který Nová pravice v současnosti postrádá. Bylo předloženo několik návrhů: využití plánu F k „rozbití hlubokého státu“ a jmenování realistů do mocenských pozic nebo k identifikaci, výcviku a přípravě nové generace mladých Američanů, kteří mohou tuto roli plnit. Stojí za zmínku, že mladí studenti a zaměstnanci – zejména z American Moment, organizace, jejímž výslovným cílem je připravit další generaci realisticky orientovaných konzervativců – tvořila velkou část účastníků konference. Přesto vzhledem k obrovskému množství potřebnému k provozování aparátu zahraniční politiky USA bude nasazení této nové armády konzervativních realistů vyžadovat *roky* příprav a značné zdroje.

Konzervativní realisté to vědí a oponují, nikoli nespravedlivě, že hlavním cílem je nyní zvýšit povědomí a bojovat za větší počet. Stoupenci tohoto světového názoru, i když stoupají, jsou stále velmi v politické menšině; prioritou je boj za získání většího počtu, aby bylo možné náležitě čelit prointervenci establishmentu zahraniční politiky. Možná to byl nedávno zvolený, ležérně oblečený, Peter-Zeihan čtoucí , spíše autentický poslanec Eli Crane (R-AZ), kdo nejlépe vystihl tento sentiment a vyjádřil, že Republikánská strana se ještě plně nevypořádala s velkým množstvím geopolitických a technologické změny, ke kterým došlo během pouhých několika desetiletí.

To je dost pravděpodobně pravda, ale nejen Strana se musí potýkat s těmito změnami; konzervativní realisté se také musí potýkat s realitou, že je čeká dlouhá a náročná bitva. Mohou mít oči upřené na vrchol, ale dostat se tam bude těžší, než předpokládali.

Carlos Roa je výkonným redaktorem The National Interest .

Obrázek: Kancelář senátora Randa Paula/Twitter.